

VI

За Малим та Середнім Фонтаном понад Чорним морем на південь тягнеться передмістя Одеса, Великий Фонтан.

В цьому місці берег моря йде крутими, високими кручами. Скелі, розкидані купами понад берегом під кручами, далеко розсипаються в морі. Над високою стрімкою кручею стоїть висока башта морської ліхтарні. Недалеко од неї біліє монастир; коло монастиря зеленіє вигін, суспіль засаджений обрідно акаціями, неначе здоровий парк. Проти монастиря стоїть монастирська гостиниця, а од неї в вузьку долинку йде вуличка, обставлена невеличкими домками, невеличкими крамницями, котрі неначе виглядають з зелених абрикосових садків.

На Великий Фонтан ходять од Одеса поїзди вузької залізної дороги, що в'ється поміж віллами, хуторами та садками до самого монастиря.

На Великому Фонтані найлучче купання в морі. Сюди, другого дня після гулянки на Малому Фонтані, переїхала з Одеса й стала в монастирській гостиниці Раїса Михайлівна Навроцька, Санина мачуха, з своєю дочкою Манею та з пасербицею Санею. Вкупі з ними приїхала й Мурашкова.

Сонце стало на вечірньому прюзі. Широка тінь од гостиниці впала на зелену траву. Під стіною гостиниці стояв на столі самовар. Коло столу сидів старий Харитон Кирилович Навроцький. Він приїхав з Кишинева одвідати свою сім'ю. Проти його сиділа його жінка Раїса Михайлівна. В гостиниці було душно, Навроцькі вийшли пити чай в парк, на свіже повітря. Навроцький скинув картуза й обер пів на лобі хусточкою. На низько обстриженій його голові вже подекуди блищала сивина. Повне кругле лице було блідувате. Карі великі очі були якось байдужні, флегматичні. Раїса Михайлівна, друга жінка Навроцького, була багато молодша за чоловіка. Темні блискучі очі, чорні рівні брови, виразні бліді випнуті уста ще й тепер натякали, що вона колись ззамолоду була дуже гарна з лица. Ще як вона була малою, мати не давала їй їсти м'яса, годувала молочком, паляничками та кондитерськими сухарцями, щоб з неї вийшла дуже делікатна тоненька панна, з тонкою талією. Випещена мамою, Раїса вироста делікатна, тоненька, як очеретина, але зате мала мало крові, завжди слабувала на нерви, стала вередлива, нервозна, опришкувата, навіть зла. Тижнями вона лежала в своїй спочивальні, слабуючи на нерви. Тоді нікому в домі не можна було гуркнути дверима, голосно говорить, навіть човгати чобітьми. Доктори посилали її сливе щороку купатись в морі.

Переїзд з Одеса на Великий Фонтан втомив Раїсу Михайлівну. Вона стала розтривожена, вередлива й раз у раз чогось чеплялась до чоловіка.

— Вчора Саня, не питаючись в мене, полетіла на гулянку, прогуляла цілісінський день і вернула трохи не опівночі, — почала Навроцька.

— Гм! — муркнув флегматично длявий Навроцький, сьорбаючи чай.

— А Сані ніколи й слова не скажеш! Вона мене не слухає.

— Гм, угу! — мукнув знов Навроцький. Це був знак, що йому не хочеться базікати.

— Чого ти мукаєш? Хіба в тебе язика нема? Впини лишень свою дочку, бо вона за того збавить і мою Маню, — сказала вже сердито Навроцька.

— Хіба Саня маленька, щоб я її впиняв, — насилу одказав Навроцький.

— Хоч і не маленька, але вона ще дівчина. Хіба ти не знаєш, яка вона на вдачу?

— Гм... Яка ж в неї вдача? — спитав знехотя Навроцький.

— Забісована вдача! Вона робе, що схоче, ходе, куди хоче; мене не слухає.

— Тебе часом то й не варт слухати, — одрізав Навроцький. — Ти часто вередуєш.

— О, бач! я так і кажу! В тебе я все винна. А хто ж буде її доводити до пуття, коли в неї

батько, як з клоччя батіг? Ти її розпестив, розпустив. Бігає, десь завжди гуляє, до церкви зо мною не ходє, — сказала з злістю Раїса Михайлівна. — От викохав дочку! Носиться з якимись вченими книжками, бігає кудись. Нащо це здалося панні? — тягла далі Раїса Михайлівна.

— Доволі вже з нас того лицемірства, — мукнув Навроцький.

— Якого лицемірства? Чого ти своїй Сані все потураєш? Га? Що з неї вийде? Ти хочеш, щоб вона на шибениці повисла? Мене не слухає, старших не поважає, — вже сердито говорила Навроцька.

— Часом і старших не варто поважати, — обізвася Навроцький. — І старші бувають усякі.

— Добрі ідеї проповідуєш. Добре, що моя Маня не чує. І сам говориш непотрібні слова, і дочку свою з пантелику збивасш, — сказала докірливо Раїса Михайлівна.

— Та ми ж дома: можемо, здається, зняти машкару з лица, котру надіваємо при людях та перед начальством, — промовив Навроцький.

— Знімай вже ти, коли вбрався в машкару. Я завсіди ходжу без машкари. Про начальство говори, та й міру знай. Он сидиш та й сидиш товаришем председателя. І бог зна, коли будеш председателем. Частіше надівай машкару на лице, коли вже тобі припала охота часами скидати її.

— Не буду ніколи председателем; з Петербурга пришлють когось іншого, якогось дурного аристократа, бо місце ласє. От і цей їздить ціле літо за границею, а я тягну сам ярмо, як той віл, — сказав Навроцький.

— То тягни мовчки принаймні та не говори цього при людях та при дітях. Он викохав дочку! Носиться з якимись вченими книжками, бігає кудись. Нащо це здалося панні?

— Гм... гм... — замукав знов Навроцький.

— Я боюся за свою Маню. Ти таки припини свою дочку, — сказала Навроцька.

— Гм... Починаєш спочатку.

З ганку вийшла Маня, дочка Навроцького та Раїси Михайлівни, й перебила їм розмову.

Навроцька замовкла. Маня була здорова, повна, рум'яна, але непрворна і таке неповертайло, як і її батько. Сидячи завсіди в хаті коло матері, неначе курча під крилами в квочки, вона зарані фізично розвилася й стала сита, навіть гладка.

Маня сіла коло матері дуже близенько. Повне тіло аж вилізало та випихалось з-під сукні на шиї, з-під тісних рукавів на руках.

— Чом оце Саня не йде пити чаю? — спитала в дочки Навроцька.

— Не знаю; вона побігла в номер до Мурашкової, — обізвалась Маня.

— О ба! Побігла, ні в кого не спитавши, — сказала з злістю Навроцька.

— Угу, гм, ге! — мимрив старий, запихаючи паляницю в рот.

— Ти, Маню, не вважай на Саню, ніколи не слухай її, бо вона тебе не доведе до добра, — бубоніла Навроцька.

— Я, мамо, тільки вас і тата слухаю і більше нікого, — сказала Маня.

— І добре, дочко, робиш, — обізвалась Навроцька.

— Ого! — промовив Навроцький, вкинувши в рот пів-сухаря.

В той час по дорозі до монастиря йшов Дмитро Васильович Фесенко. Тінь од шовкового сірого зонтика вкривала його широкі плечі й переливалась делікатними сутінками на його рум'яних щоках, на біло-жовтій одежі з шовкової чесучі.

Маня вгляділа його й промовила несамохить:

— Яка гарна постать!

— Маню! так не личить говорити панні, — тихо сказала Раїса Михайлівна, — вдержуй язика, а найбільше при людях.

Маня замовкла. Вона так зучилась вдержувати язика, що він в неї неначе почав приростать до піднебіння й був наготові хоч би й оніміть. Вона не вмiла навіть гаразд розговоритись.

Фесенко зняв циліндер і поклонився Навроцьким. Він не раз стрічався з ними, був давно знайомий, але ще й досі ні разу не був в їх домі.

— Запроси його на чай, — сказала нишком Раїса Михайлівна до чоловіка, — та тільки надінь на цей час на себе машкару... бо це стороння людина, мало нам відома.

Маня витріщила на матір здивовані очі, не розуміючи, за яку то машкару казала мама. Раїса Михайлівна втямила, що похопилась, і прикусила язика. Навроцький встав з місця, привітався до Фесенка й запросив його до столу на чай. Фесенко тільки того й ждав. Він задля того й приїхав на Великий Фонтан, щоб там будлі-де стрінутись з Санею й побалакати з нею.

— Сідайте, будьте ласкаві! Вибачайте, що ми п'ємо чай по-сільській, по-простацькій, — сказала Раїса Михайлівна.

— Звичайне діло на дачах, — сказав Фесенко, виставляючи широкі груди з широко викроєною жилеткою, з блискучою чистою дорогою сорочкою, де блищали золоті гудзики якоїсь надзвичайної форми.

Фесенко глянув на Навроцьку, на її сіру шовкову дорогу сукню, й подумав: «Ну не усе-таки в вас по-сільському, по-простацькому».

— Чи приїхали на Великий Фонтан купатись в морі? — спитався Навроцький в Фесенка.

— Ні, я купаюсь в самому Одесі, а сюди приїхав поблукати та погуляти, — сказав Фесенко й при тих словах обережно поставив на траву свій блискучий циліндер, неначе він був скляний та щоб часом не розбився. Він окинув очима зелений парк, глянув на одчинені вікна; Сані нігде не було видно.

— А ми заїхали сюди купатись та пропадати з нудьги, — сказав Навроцький.

— Трохи-таки нудимось. Нема знайомих. Доведеться-таки добре нудитись. Правда, Маню? — промовила Навроцька, обертаючись до дочки, щоб навести її на будлі-яку розмову з Фесенком.

— Еге, мамо! — промовила тихо Маня та й замовкла.

— Ви, мабуть, набрали з собою цікавих книжок? Будете в самотині себе розважати читанням? — спитав Фесенко в Мані.

— Еге, набрали, — насилу промовила Маня та й почервоніла.

— Вона взяла з собою мольберт та фарби. Трохи себе забавлятиме малюванням, — обізвалась Навроцька.

— Ви малюєте? Це добра річ для молодої панни; як бачу, в вас поетична душа, коли маєте потяг до малювання, — промовив Фесенко.

— Я люблю малювати, — обізвалась Маня та й знов замовкла.

Щоб дати якусь роботу для дочки, Навроцька задумала вчити її малювання. В південних містах панни люблять малювати й вчать малювання з охотою. Маня з нудьги в своїй тюрмі намалювала вже картин сливе повнісінькі покої, обчепляла ними усі стіни, заставила ними навіть косинчики в кутках. Насмішкуваті паничі казали, що Маня вже обчепляла своїми картинами не тільки усі стіни, але й усі крокви й лати на горищі.

— Вона вже малює двадцять шосту картину! так падкує! — чванилась стара Навроцька. — Чи не помиляюсь я, Маню?

— Так, мамо, двадцять шосту! — обізвалась знехотя Маня й спустила свої вії на темні очі.

Вона трохи засоромилась, бо ті картини таки добре помагав їй малювати вчитель малювання.

— Що ж ви тепер малюєте? — спитав в неї Фесенко. Маня почервоніла, як півонія. В неї навіть почервоніла шия й вуха; вона малювала тоді Ромео та Юлію в тій позі, як Юлія простягає губи цілувати Ромео. Маня не насмілилась сказати, що вона малює, мовчала й тільки червоніла. Той наївний, сливе дитячий сором в молоденької панни не дуже-то приставав до її повної, огрядної постаті та високого зросту.

— Вона в цей час малює човна на морі для столової кімнати, — сказала за дочку мати.

— Милій, граціозний сюжет, — сказав Фесенко комплімент Мані.

— Ви певно й граєте? — спитався Фесенко в Мані.

— Еге, — сказала Маня. — Граю потроху вряди-годи.

— В вас в домі, як бачу, знайшли пристановище усі дев'ять муз науки й штучності, — сказав Фесенко до Раїси Михайлівни і знов глянув на одчинені вікна, бо сподівався надзвичайної десятої музи, а тієї музи... нігде не було видно, неначе вона зумисне десь сховалась.

Несподівано з-за гостиниці з кущів акацій вибігла Саня. Вона вгляділа Фесенка й спинилась на зеленій траві під розкішною акацією, що росла нарізно, бо й сама не знала й вагалась, чи йти до столу, чи вернутись. Самі ноги в неї спинились, неначе заплутались в густій траві. Одначе вертатись було якось ніяково. Треба було йти до столу доконечно.

Фесенко схопився з стільця, солідно пішов їй назустріч, зробив роблений, штучний свій поклін і привітався до неї. Саня насилу рушила з місця: їй хотілось утекти, десь сховатись, одначе треба було доконечно сісти за стіл.

— Як же ви почуваете себе після вчорашньої гулянки? — спитав Фесенко в Сані.

— Спасибі вам, я відчуваю себе дуже добре, — сказала, Саня, дивлячись на стіл.

Фесенко побачив, що з своїми музами треба тепер розстатись, і не знав, з чого почать розмову. Він мовчав, й усі мовчали. Стало тихо. Навіть листя на акаціях не шелестіло. Навроцька подала Фесенкові стакан чаю.

Навроцький присунув до його срібний кошик з сухарцями. І знов кругом столу усе затихло.

Фесенко колотив ложечкою чай і поглядав солоденькими очима на Саню. Густа, м'яка тінь од акацій падала на неї, на її делікатне лице, на рябеньку сукню. Золоті крапельки вечірнього проміння неначе бризкали через лист акацій і бігали по її щоках, по золотих косах. Фесенко милувався Санею, ловив очима ті золоті крапельки, як вони наче скобзались по щоках і ніби золотим дощем спадали на білу шийку, вряди-годи бризкали на маленькі руки.

— Чи звикли вже до Одеса? Не бере вас часом нудьга за Кишиневом? — спитав в Фесенка Навроцький. — Здається, вже минув рік, як ви перейшли на службу з Кишинева в Одес.

— Мені сподобавсь Одес давно, бо я вчився в Одесі, але я ладен хоч би й зараз покинути Одес і перейти знов на службу в Кишинев. Для мене Кишинев найкращий город на нашому півдні, — промовив Фесенко й пильно подивився на Саню.

Саня липнула на його очима. Маленький гнів, мов легенька сиза хмарка в літній погожий день, мигнув в ясных очах. Ледве примітний рум'янець виступив на її щоках.

— Мабуть, ви, Олександро Харитонівно, нудьгуете тут без книжок, — сказав Фесенко. — Заїхали в такий глухий закуток, в таку глушину! нема ні журналів, ні газет.

— Я ще не зазнала нудьги. Мені скрізь весело, де є добрі, чесні люде, де є з ким побалакать, перекинутись розумним словом. Я своїх уподобних авторів взяла з собою, — обізвалась Саня. — Вчитись нігде не гріх, навіть над морем.

— Ви з книжками, як риба з водою, — сказав Фесенко.

Навроцькій не сподобалось, що Фесенко усе обертається до Сані і не вважає й не дивиться на її доню. Вона перебила розмову.

— Ми набрали з собою і книжок, забрали й фарби, й мольберт, — сказала Навроцька. — Мої дочки мають собі легеньку, невтомляючу роботу.

— Може, будете малювати море? — спитав Фесенко в Мані. — Гляньте, які чудові вигляди з високої кручі на море, на маяк, на скелі! Дивлюся й не можу надивитись.

— Еге! Гарні! — обізвалась Маня. — А ви любите мальовництво? — спитала в Фесенка Маня.

Це питання здалось для неї таким сміливим і незвичайним, що вона знов одразу почервоніла. Вона глянула на матір і неначе питалась в неї очима: чи не провинилась часом я, мамо?

— Ой боже мій, як я люблю мальовництво! Як зайду в будлі-яку галерею картин, то сидю там з ранку до вечора й не маю сили вийти звідтіля. Ніщо в світі не уподобне мені так, як картини, — говорив з таким запалом Фесенко, що аж очі в його крутились і ніби випинались наверх. Але той запал був роблений, фальшивий. Фесенко нічого не тямив в мальовництві і навіть не любив його.

— Вона вчора почала малювати овочі для столової кімнати. Тепер саме настигли морелі та кавуни. Моя Майя намалювала вчора розрізаний пополювині кавун, та так штучно, хоч бери ножа та й ріж скибки, — хвалила свою дочку Навроцька.

Саня легенько осміхнулась. Навроцька це примітила. В неї закипіла злість: вона завжди злостувала на Саню.

— А ви любите мальовництво? Ви малюєте? — чеплявся Фесенко до Сані.

«Знов до Сані, а не до Мані! Приніс дідько оцю Саню», — подумала Навроцька.

— Я сама не малюю, але, сказати по щирій правді, я дуже люблю картини. Тільки признаюсь, що малярство забирає багато часу й одбиває од розумової роботи, — сказала Саня.

— Ви не визнаєте штучності? Я й сам держусь тієї гадки, що штучність тільки нижчий східець людського розвитку, — сказав Фесенко, приспособляючись до Сані.

— О, не думайте так! — обізвалась Саня. — Я зовсім не проти штучності. Кожний артизм є поважне діло, коли хто має до його хист і талант. Але до малювання я не маю здатності; я впевнилась, що ніколи не буду артисткою.

— Не думайте так, пане Фесенку! Вона душею артистка, бо дуже любить музику й грає на фортеп'яні, — обізвася Навроцький.

— Кожна панна душею поет, — підлещувався Фесенко.

— Не кожна-бо, — сказала Саня. — Чи була б пак тому правда, якби я сказала, що кожний панич — поет. От мою сестру так справді можна назвати поетом, бо вона цілісінькі дні малює картини.

Фесенка тягло не до того поета, що малює картини навіть для прикраси лат та крокв: він навіть не глянув на того поета.

— Коли будете в Кишиневі, то прошу до нашої господи. В нас іста вистава картин, тільки не перевозна, а завсідня й разуразня, бо все більшає, — сказала Навроцька.

Недалеко од столу щось зашелестіло по траві. Усі обернулись. Коло столу, наче з землі виник, стояв Комашко, а поруч з ним Мавродін.

— Добри вечір! — ляснув голосно Комашко. Саня кинулась, як сполохана пташка. Маня й собі кинулась, бо справді трохи злякалась.

Нервова Раїса Михайлівна аж іздригнулась. Вона чомусь не любила Комашка і з великою неохотою приймала його в своєму домі в Кишинев! Але Навроцький жваво схопився з стільця назустріч Комашкові.

— Доброго здоров'я! От несподіваного гостя бог послав! Сідайте, будьте ласкаві. Я дуже радий, що ви сподобили нас одвідинами в цій глушині, — говорив Навроцький, подаючи стільці паничам.

Комашко сів на стільці. Мавродін стояв коло столу. Він трохи поговорив, згодом розпрощався й пішов в гостиницю. Всі на хвилинку замовкли. Фесенко замовк і пиндючивсь. Несподівана спотичка з Комашком дуже-дуже не сподобалась йому. Очі в його почали крутитись, як у тих ляльок, що водять очима то вгору, то на правий, то на лівий бік.

«Приніс нечистий Комашка! Знов стає він мені на стежці! Де він тут узявся? Чого він пришелепавсь сюди! Неначе зумисне слідкував за мною?» — думав Фесенко, і злість та помста заворушили його недобре серце.

Старий Навроцький заворушився, повеселішав. Навроцька насупила брови, чогось зайорзала на стільці, неначе вона сиділа на шпильках, і присунулась ближче до своєї Мані. Фалди широкої

сукні впали на коліна Мані; мати, ніби квочка, хотіла прикрити своїм крилом Маню, щоб її часом не вхопив шуляк.

Комашко глянув на Саню довгим, допитливим, гострим поглядом, її щоки трошечки почервоніли. Вона спустила очі на стіл і задумалась. Довгі русяві вії, рожеві віка затремтіли на очах: то був знак тривоги в її душі.

— Вибачайте, будьте ласкаві, що я перебив вашу цікаву розмову за мальовництво та артизм, — обізвався Комашко.

— Наша розмова була не дуже цікава, — знехотя обізвалась Навроцька й сердито зирнула на свого чоловіка. Вона боялась, що він незабаром зніме свою машкару з лица: при Комашкові старий Навроцький говорив, знявши з лица машкару.

— Де зібрались просвічені люде, там розмова завжди буде цікава й навчаюча, — сказав Комашко, поглядаючи на Саню.

— Не завжди-бо. Великорозумні люде часом наводять страшенну нудьгу своєю професорською розмовою за народ, за народність, національність, за народну мову, народний добробут і за щось схоже на це, наводять нудьгу найбільше на паннів, — сказав не без іронії Фесенко.

Комашко перевів очі з Сані на Фесенка. Фесенкові очі неначе наважились його з'їсти.

— Як на яких паннів. І панни бувають усякові, так само, як і кавалери, — промовив Комашко. В Фесенкові щоки вдарив жар.

— Одже ж, погано ви думаєте про паннів, — обізвалась Саня до Фесенка. — Є між нами й такі, що зовсім не цураються поважної розмови, з якої можна чогось навчитись.

— Чесна, правдива, без фальші, без помилок розмова нікому ніколи не заважає й не вадить, а де не пахне правдою та честю, там і мене нудьга бере, — додав Комашко.

— Загальні місця за чесність та правду не дуже-то веселі, — одрубав Фесенко.

— То їх можна докладніше розвинути та розібрати, то й буде весело, само по собі розвинути, не вбираючи їх в смішки та арлекінські шапки, а говорячи од щирого серця, само по собі, в кого воно є, — сказав Комашко.

«Ой лишенько! Починається в їх якась розмова, небезпечна для моєї Мані. Де б діти Маню? Хоч у кишеню ховай!» — думала Навроцька, неспокійно соваючись по стільці.

Фесенкові чорні очі засвітились і якомось закрутились в обідках. Він добре втямив, що камінь кинуте в його огорог, одначе стерпів і вдержав гнів, прикусивши язика, й замовк.

— Ви, може, розумієте модні ідейки та утопійки? О, це, надісь, буде тема для розмови, — обізвався згодом

Фесенко, — але, сказати по правді, не дуже... не дуже серйозна.

— Чом же не серйозна? Можна усе брати серйозно, можна й над усім глузувати, — як хто собі схоче. Можна усякі серйозні ідеї навіть повернути в смішки, але це не буде велика шаноба для таких людей, — обізвався Комашко.

Саня підвела на Комашка свої очі й переглянулася і з ним. В їх світилось спочування й ласкавість до Комашка.

— Я навіть вас гаразд не втямлю, — такі чудернацькі ваші думки й погляди, — сказав Фесенко й накопилів губи, мов панна.

Комашко почав сердитись. Багато дечого стерпів він на своєму віку; не раз доводилось йому змовчувати, але нечесності, нахабної неправди, зумисної нещирості й фальші він не міг стерпіти. Комашко тоді почував, що в його душі ніби щось кипить, клекоче, перевертає усе до дна. І його палка південна вдача не видержувала: гостре, прикре слово, як замкнута й придавлена пара, виривалось з уст і пекло ворога, наче кип'ятком.

— Хіба ж пак можна назвати ідейками та утопійками такі великі культурні принципи, як

вільна, незалежна ні од кого преса або як просвіта народу. Коли це утопійки, то ми не знаємо азбуки європейської просвіти, — сказав Комашко, й його голос одразу став голосніший і якось різко, нервово задзвенів.

— Овва! Куди ж пак! — крикнув Фесенко. — Це не європейські принципи, а ваші й тих, що схожі на вас. Нащо та вільна, незалежна преса? Хіба задля того, щоб лаять і ганять в газетах адміністративних осіб? Чи правду я кажу, Харитоне Кириловичу? — обернувся Фесенко до Навроцького.

— Угум... гм... ммм... — замукав з протягом якось по-волячому старий Навроцький і нічого не сказав, тільки здвигнув плечима. Один бік його рота наче скривився: розумій, мов, як хочеш: чи — еге, чи ні.

— А як адміністративні особи бувають не без гріха або часом і дуже грішні? Чом пак їх не обписати й не вивести на людський осуд? Чи правду я кажу, Харитоне Кириловичу?

Харитон Кирилович поклав свою повну долоню на стіл і почав молотити одним пальцем по столі: то був знак, що він щось думає та гадає. Він мовчав і тільки головою кивнув, ще й нащось насупив густі брови, а потім підвів їх трохи не на середину лоба: розумій, мов, як знаєш.

— Нащо та велика просвіта народові? Вона тільки одіб'є його од плуга та од рала, от що! — крикнув з палом Фесенко. — Чи правду я кажу, Харитоне Кириловичу?

«Оце матері його ковінька! Причепились до мене, неначе я тут найвища судова інстанція! Коли б обертались до жінки за присудом, вона б, певно, одбрехалась», — подумав Навроцький.

Він трохи помолотив пальцем по столі, потім достав папіросу й закурив: одчепись, мов! не маю часу базікати.

— Просвіта й шматок хліба потрібні народові так само, як і нам. Хіба ж мало селян і міщан повиходило в люде через просвіту? — сказав Комашко.

Фесенко сам був з міщан. Він догадувався, що Комашко кинув грудкою в його город, і ніби закипів.

— Може, ви й політику маєте за утопію? — крикнув Фесенко й хитро, скоса глянув на Комашка.

Йому заманулось, щоб Комашко проговорився перед Навроцьким знестямки та зопалу, щоб його піймати на цю петельку, живцем з'їсти, посадити в тюрму.

— Політика не утопія? Га? Як по-вашому? Чи правду я кажу, Харитоне Кириловичу?

«І знов Харитоне Кириловичу! Мабуть, щоб не забути, як мене звуть. Бий вас сила божа! Оце застукали...» — подумав Навроцький і нічого не сказав, тільки совався по стільці.

«Оце старе мукало не піддержало мене. Треба обертатись до старої», — подумав Фесенко.

— Я не політик і не люблю політики, — обізвався Комашко. — Теперішня політика ще скрізь політика людоїдства, проливання людської крові не для інтересів народу, а на користь дипломатів. Я встоюю за просвіту й культуру, а письменству, культурі й просвіті байдуже за усякі державні границі та межі; вони ширші од тих границь. Чи правду я кажу, Харитоне Кириловичу?

«Хоч бери шапку та тікай! Та ще й питання гострі!» — подумав Навроцький. Одначе розмова Комашкова його зачіпала; він в думці згоджувався з ним.

— Гм... гм... Авжеж правда... — вихопилось якось недоброхіть в старого Навроцького.

Жінка кинула на його очима, неначе п'ятаком. Навроцький схаменувсь, прикусив язика й догадавсь, що прощпетився.

«Ой боже мій! Що це я сказав! Біда мені з цими молодими хлопцями! Витягнуть з тебе щире слово, наче обценьками. Коли б ще не донеслось... Овва! Ццц...»

— Чи правду я казав? — обернувся Фесенко вже до Навроцької. «Загарбаю собі стару, бо на старому машкара», — подумав Фесенко.

— Авжеж правда! Дай волю язикам в пресі, то так і почнуть кричати проти нас, — обізвалась

Раїса Михайлівна. — Будуть кричати і проти шовкових та оксамитових суконь, і проти брильянтів, і проти турнюрів. Доведеться нам одягтись в ситець, мов горничним.

Саня осміхнулась, але так голосно, що Навроцька почувла.

«Сміється з мене! Вона з тих... Подла!..»

Навроцька тихесенько вилаяла Саню дуже неделікатне, просто-таки по-мужицькій.

— А я думаю, що оті модні ідейки та утопійки такі смішні й нікчемні. І смішний той чоловік, хто носить з тими ідейками і накидає їх другим, — сказав Фесенко, і в його голосі почулось роздратування.

— А мені здається смішним той, хто зовсім в голові не має ніякісіньких ідей або має такі ідеї, що вже заіржавили й просяться в архів, — спокійно промовив Комашко.

— Це ви говорите проти мене? — не стерпів і крикнув Фесенко, і його лице зблідло, а очі стали страшні, злі: він посатанів.

— І не думав проти вас говорити. А коли ви це на себе приймаєте, то нехай воно буде ваше, — промовив Комашко.

«Чи машкара на цьому Фесенкові, чи це дійсно він такий на вроду?» — одгадував старий Навроцький, скося поглядаючи на Фесенка.

Навроцька постерегла, що розмова стає гострою, і, як зручна господиня, раптом перебила її.

— Чи ви пак приїхали на Великий Фонтан купатись? — спитала вона в Комашка.

— Ні, я приїхав тільки погуляти. Я купаюся в самому Одесі, — одказав Комашко.

— А ви? — спитала вона в Фесенка.

— Я... я... приїхав... щоб проїздитись, — сказав Фесенко і нервово кинувся до чаю. Він хапав ложечкою чай і швидко вливав його в рот, неначе поспішав як можна швидше його випити. Чай був гарячий, як окріп. Фесенко не почував, що гарячий чай пік йому язика та губи.

Комашко незабаром заспокоївся і поволі колотив чай ложечкою; він не зводив гострих очей з Фесенка. Саня кинула на Комашка ласкавий погляд, і той погляд очей одразу заспокоїв його, прохолодив серце, неначе свіжий весняний вітер. Він добре знав, що чесна Санина душа встоює за його.

Скінчили пити чай мовчки. Дехто перекидався двома-трьома словами. Слова уривались, як старий шнур.

— Чи не підете проходитись трохи по садку? — сказала Навроцька. — Вечір такий чудовий, а мої панни засиділись.

Паничі встали з-за столу; встали й панни.

— Піду й я з вами, — обізвався Навроцький, насилу підводячись з стільця. Навроцька очима натякнула, щоб він ішов на гулянку з дочками.

Між акаціями з'явилась далеченько Мурашкова. Саня вгляділа її й задумала втекти до неї од Фесенка. Вона швиденько пішла вперед. Фесенко не втерпів: Саня манила його неначе якимись чарами; він наздогнав її й пішов з нею поруч. Саня йшла й мовчала, навіть не дивилась на Фесенка.

Її маленька постать, облита м'якою зеленуватою тінню акацій, була незвичайно граціозна. Гарячі краплі сонця неначе обсипали її золотим дощем і ніби спадали по їй зверху вниз і сипались додолу.

Фесенко розімлів, розтав, як віск на вогні.

— Не маю сили довше затаювати в собі того гарячого кохання, яке ви збудили в моєму серці. Я вас люблю без міри; полюбив од того часу, як вперше побачив вас, — сказав Фесенко, театралью поклавши руку на серце. На пальцях в його залисніли золоті перстні.

— Котрий раз цього року ви признаєтесь паннам в коханні? — сміливо спитала в його Саня, навіть не почервонівши.

— Перший раз на віку. Я нікого ще не кохав так щиро, як тепер кохаю вас, — сказав Фесенко, граціозно поклавши другу руку на серце.

— А я чула, що ви цього року вже два рази признавались паннам, що страшенно, без міри їх любите, — сказала Саня. — Що ж вийде з вашого кохання для мене? Ви хочете мене сватать? Так чи ні?

Фесенко витріщив очі. На його неначе хто линув холодною водою. Він не сподівався таких сміливих слів од Сані й мовчав.

— Ви хочете мене сватать? — знов спитала в його Саня.

Фесенко з дива просто остовпів, мовчав і тільки дивився на Саню. Його губи розтулились, очі стали більші. Він був дуже здивований. Сватать Саню він і в голові собі не покладав, бо мав на думці тільки трохи пожартувати, намилюватись нею та вже потім за сватання поміркувати.

— Чого ж ви мовчите? Що це за знак? Як мені вас розуміти? Може, ви злякались моєї сміливості? Дайте спокій своїм нервам. Я піджду, — сказала Саня, і її рожеві уста склались в легенький осміх.

В Фесенка тоді мигнула думка: «Борони мене боже од такої жінки! З такою ліберальною жінкою пропаде моя кар'єра: вона мене не повезе вгору, а потягне вниз кудись «в преісподню». Ця думка трохи стурбувала його й неначе одібрала в його язик.

— Мене вразила ваша сміливість, — ледве спромігся він промовити й засоромився, побачивши, що став смішний.

— А мене вразила ваша нахабність і наглість, — сказала Саня. І вона крутнулась назад і хапком побігла назустріч до Мурашкової. Фесенко зостався ні в сих ні в тих. Ганьба, гнів і злість кипіла в його грудях не так на Саню, як на Комашка за свою невдачу з романом. Він вернувся до Навроцького та Мані, неначе мокра курка, що поопускала крила.

Саня та Мурашкова пішли попереду, узявшись попід руки. Сані хотілось перевести дух і вгамувати трохи свої збентежені нерви. Навроцький з Манею ледве встигав йти за ними й таки добре засапався. Маня розчервонілась од духоти, од швидкої ходи. Од сидні в хаті за малюванням вона трохи не забула ходити. Фесенко йшов мовчки, похиливши голову й насупивши брови. Обійшли кругом монастиря, перейшли старе кладовище, постояли трохи над морем на високій кручі. Внизу між скелями в морі купались без сорому люде. Панни засоромились і повернули назад додому.

Тим часом Навроцька ждала гостей коло столу. На столі стояв великий піднос з абрикосовим варенням і тарілка недорогого торта. На підносі стояли три маленькі чарочки з вином для паничів та Навроцького. Навроцька була скупа й в себе вдома завсіди подавала таку вечерю гостям-паничам, її варення з абрикосів та маленькі чарочки вина вже давно знали паничі й сміялись тихенько. Цей поживок, ці абрикоси вона не забула взяти з собою навіть на морське купання задля паничів.

— Прошу спробувать мого варення! — сказала Навроцька до гостей.

Паничі сіли за стіл, набрали варення й трохи лизнули його. Навроцька поставила перед ними по чарці вина й подала кожному по шматочку торта, неначе вони були делікатні панни. А їм після гулянки таки добре схотілось їсти. Схотів їсти й старий Навроцький. Розмова стала загальною. Саня говорила більше од усіх, але якось нервово, швидко, хапаючись. Вона неначе хотіла заговорити недавню неприємну спотичку з Фесенком, щоб мерщій забути її в розмові.

Фесенко сидів, насупивши брови. Він тільки скося поглядав на Саню, на її лице, на її удавано жваві очі. Навроцький несподівано встав з-за столу й пішов в гостиницю. Його мордував голод, і він не втерпів, щоб не попоїсти всмак. Навроцька стурбувалась.

«Одже ж зробить якусь штуку оце м'яло, оце одоробало, оцей старий простак», — подумала вона.

А простак і справді зробив штуку: він незабаром з'явився на ганку з тарілкою в руках. На тарілці лежав цілий стіжок маринованої риби. Навроцький поставив тарілку на стіл, сів собі спокійненько й промовив:

— Еге, мабуть, ви, паничі, хочете їсти! Прошу закусить! Та й я попоїм, бо зовсім виголодався!

Навроцька насупила брови.

«Старий дурень! микається не в своє діло. Вчу, вчу і ніяк не вивчу оцю мужицьку простоту. Як розщедрився! Приніс повну тарілку маринаду, якої нам стало б на три дні. Паничі, як ті голодні вовки, потріскають усе дочиста», — мигнула думка в Навроцької. Вона ледве вдержала язика, щоб не наляяти простака.

— Маню! піди, серце, та скажи горничній, щоб мерщій принесла тарілки, ножі, та видельця, та паляниці, а сама — візьми з комоди салфетки, — промовила тихеньким голосом Навроцька до Мані, — та не забудь замкнути шафу.

Маня пішла й вислала через горничну тарілки. Паничі й панни кинулись на маринад, як голодні вовки на вівцю, хоч їх Навроцька й не припрошувала.

Фесенко забув за недавню обиду й заїв горе своєї душі двома добрими шматочками маринаду, кидаючи спідлоба злющими очима на Комашка. Виліз потім боком той маринад добросердому простакові: жінка два дні гризла його за той маринад.

Вже смерком попрощався Фесенко з Навроцьким. Разом з ним попрощався Комашко.

— Приходьте до нас частіше, — запрошувала Фесенка Навроцька.

— Не забувайте нас! Ми вас будемо ждати до себе, — просив Навроцький Комашка.

Фесенко пішов вулицею на один бік, Комашко попрямував на другий бік до моря.

— Розійшлись, як доріжки в лісі, — обізвався Навроцький, осміхаючись. — Один на праву руку, другий на ліву.

«Розійшлися й ніколи не зійдуться», — подумала Саня, водячи очима за Комашком, котрого біла постать манячила і все ніби потопала в темряві під високими акаціями і згодом зовсім потонула.

«Потонули в імлі тихого вечора, — думала Саня. — Вже не видно обох. Котрий-то з їх потоне в морі світовому? котрий не втоне? Котрий з їх впливе на берег, котрий загине?» — думала дівчина, сидючи за столом і неначе прислухаючись до своїх потасмних питаннів. А дума за думою ворухилась в її душі, як тихий шелест абрикосового листу од вечірнього морського подиху на сухий берег. «А що як Комашко потоне? — неначе говорив їй той тихий голос в душі. — А він доконечно потоне з своєю палкою вдачею, з щирим словом...» І для неї стало шкода молодого хлопця, стало жаль його молодого життя. Вона важко здихнула і знов задумалась.

Їй забажалось з кимсь поговорити щиро, од серця, поділитись мислями, признатись, що говорив їй недавно Фесенко. І щось глибоко-глибоко в серці підказувало їй, що не з батьком і не з щирими приятельками вона поговорила б тепер, а з Комашком, з одним Комашком.

— Яка гарна людина Фесенко, — промовила голосно Навроцька. «От було б добре залучити його для моєї Мані», — подумала вона, але цього при дочках не сказала.

— Еге, агарний. Плечі широкі, і апетит має добрий: знать має добрий шлунок, — знехотя обізвався Навроцький.

— Яку гидоту ти верзеш! — сказала стара. Саня встала й пішла гуляти попід акаціями; їй неприємна була сама розмова про Фесенка.

— А мені здається, що Комашко багато кращий і розумніший, ніж Фесенко, — сказав Навроцький.

— Я була б рада, якби Комашко навіть зовсім не ходив до нас, — сказала Раїса Михайлівна з сердитою міною, — все говорить мужицьким язиком, неначе найнявся так говорити. Та й думки в його якісь... Ат!..